

Secretul HIMNUL CRESSER

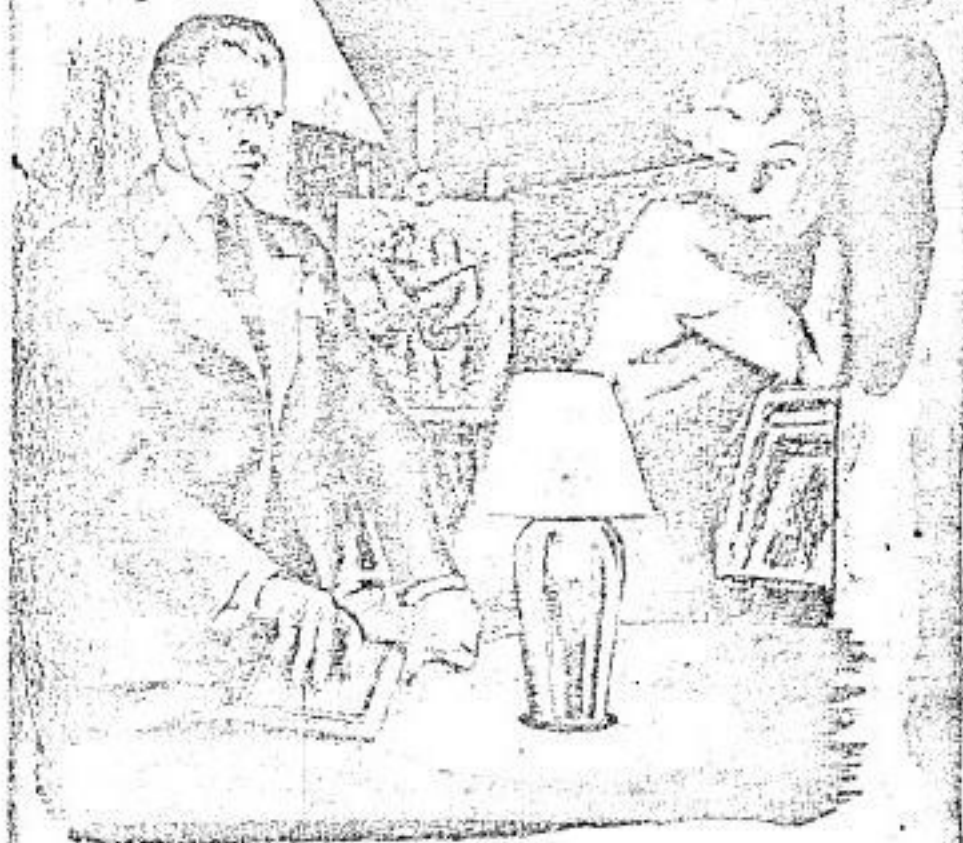
de **EDGAR WALLACE**

EDITURA PODEANU

Secretul HILDEI CRESSER

de **EDGAR WALLACE**

EDITURA PODEANU

Secretul Hildei Cresser

de EDGAR WALLACE

Mallet o văzuse câteodată pe Miss Cresser, dimineața esind cu o mapă mare subțioară. Cu timpul însă, o întâlnea regulat, pe trepte, la același oră. Odată i-a scăpat din mapă un desen și Mallet îl ridică politicos. Ea fusese foarte uluită și nervoasă — îi rupse hârtia din mână, fără să-i mulțumească și alergă pe scări în sus. Mallet zâmbi.

Miss Hilda Cresser avea, desigur, destul cu ce să trăiască — de foame nu murea în nici un caz — căci o văzuse de câteva ori într'un restaurant mai scump.

Într-o zi, Mallet era pe cale de a pune sub observație pe Burberry Kate — o hoată de magazine — în stil mare. Știa că se află în Londra. După toate probabilitățile, și detectivul Roon aflase despre asta — căci se isbiră nas în nas — voind să între amândoi deodată într'un magazin de lenjerii.

Cu un ascensor — urcară la grădina de sub acoperiș și Roon era foarte politicos — ceea ce se întâmpla destul de rar.

— Sunt pe urmele lui Kate, însă mai am încă ceva în preparare — sunt într'o vânătoare celebră.

— Nu vei fi urmărind vre-un elefant?

— Roon zâmbi.

— Așa dar, n'a fost decât vorbărie. Nici d-ta nu știi despre ce este vorba — remarcă Mallet ironic — văzând că detectivul nu raspunde imediat.

— Nici nu-ți dai seama. Nu pot să-ți spun decât că am în lucru cel mai mare „caz criminalologic” — sau mai bine zis — cel mai mare „caz” care mi-a fost încredințat încă — in-dreptă el — și care s'a petrecut nici în oraș.

Roon nu se lăuda pentru prima dată în fața lui Mallet — așa că nici de data aceasta nu avuse șansa să-l impresioneze.

— Las-o mai încet. Nu te hărbierii atâta.

— Așa dar, nu mă crezi. Bine, vei vedea mai târziu, când vei afla amănuntele.

— Probabil că este vorba despre un caz izolat, despre care nici d-ta nu prea știi multe.

— Ei vezi, că habar n'are? Vei rămâne trântit când vom merge pe Beresford.

— Ce dracul ai cu Beresford, întreabă Mallet dur.

— Bine, dar Beresford nici mai în Londra acum. Nu e în America? spuse Mallet.

— Se poate, eu totuși nu cred! — răspunse Roon de sus. Desigur că știi totul, dragă Mallet, atunci de ce ți-ai mai povesti?

— Așa dar ești informat că este în Londra?

Mallet își frecă barba gânditor.

— Nu, n'am susținut asta — replică Roon repede.

— Ai auzit numai despre ceace plănuiește el în Londra și că va trece pe aici? Despre ce-i vorba?

Ultima oară, Beresford a întreprins la New-York una din cele mai mari excocherii a timpului, pe care poliția internațională a numit-o „Excocheria acțiunilor milanee”.

Deoarece depozitul de ciorapi de mătase milanez secase aproape cu desăvârșire. Doamnele Statelor-Unite ale Americii erau nevoite să plătească foarte scump niște ciorapi care aveau numai aparența că și-ar avea origina în Milano. Cu această ocazie, apărură în toate ziarele din New-York și din marele orașe de provincie — anunțuri enorme în care se arăta că firma Timber Bros — posedă un stoc formidabil de ciorapi. Marfa se găsea încă la antrepozite și că avea să fie vânduți cu 10% mai ieftin ca ceilalți. Timber Bros angajase o armată întreagă de oameni care se ocupau cu corespondența. Aproape fără încetare soseau comenzi, în mare parte cu plată anticipată, în așa fel în cât contul firmei Timber Bros creștea văzând cu ochii. Ploua cu mandate poștale și cu cecuri.

Într-o bună zi — angajații firmei Timber Bros primiră prin poștă leaful pe o lună împreună cu concedierea.

Firma Timber Bros se volatilizase. Nu era decât o excocherie dela început până la sfârșit. Un excochier închiriasă o sumedenie de camere — pe care le transformă în birouri elegante — însă nu posedă nici o pereche de ciorapi. Se credea că acest om care a creat acest plan genial — excochese publicul american cu nu mai puțin de o jumătate de milion de dolari. De aici începu poliția să se ocupe de omul lui persoană. Mai târziu apărură în California — în fața judecatorului pentru înșelătorie, dar fusese așa de șmecher să nu i se poată aduce nici o vină așa că i se dete drumul. De aici plecă în India — unde la o ședință de spiritism convinse pe un maharajah să-i încredințeze un colier de perle pentru experiențele sale. Aventurile lui fantastice și interesante ar putea constitui un material pentru zece de romane.

— Până acum n-a scăpat printre degete călăi a operat mai mult în colonii și Statele-Unite ale Americii. Dar când va încerca să-și găsească norocul și la Londra, va avea de-a face cu poliția noastră.

— Nu prea cred, dacă n'ai căsca o gură așa de mare n'ar mai fi curent — răspunse Mallet neprietenos. Dar acum, i-a spune-mi scumpă Pythia, n'ai idee unde s'ar găsi amicul Beresford în clipa de față?

Roon clătină din cap.

— Nu știu decât că va veni la Londra, poate chiar că e în oraș.

În aceeași seară, Mallet luă cu el acasă, dela redacție o mapă cu actele privitoare la întreaga activitate a lui Beresford. Dela opt până la unsprezece, cu pipa în gură, așezat la birou, se adânci în studiul materialului. Ar fi stat și mai mult dacă n'ar fi fost deranjat de zgomotul unei lovituri în ușă.

Sări dela birou și deschise brusc ușa. În aceeași clipă Hilda Cresser îi căzu în brațe. La început crezu că a leșinat. O ridică și o întinse pe sofa. Era albă ca varul. Precaut, îi deschise pleoapele și observă că pupilele erau contractate și că nu reacționau la lumină. Se aplecă și-i mirosi respirația.

— Morfină! — spuse el, sărmana fată!

*Dacă ar fi luat regulat acest stupefiant nu ar fi suferit niciodată o asemenea reacție. Morfinomanul obicinuît este învățat cu otrava, și Hilda Cresser respira greu. Mallet era foarte îngrijorat.

În grabă, udă un prosop și-i puse o compresă peste ochi și frunte. Se duse, apoi, în bucătărie și prepară o cafea tare.

Trecu mai bine de o oră până ce tânăra își reveni în fire. Cu multă greutate încercă să se îndrepte, fiind ajutată de reporter. Îl privi în față.

— Cine ești d-ta? Întrebă ea moale. De ce nu m'ai lăsat să mor?

— Dar ce lucru îngrozitor s'a întâmplat fetiço, de vrei să termini cu viața?

În loc de răspuns, își cuprinse fața în mâini și începu să plângă. Mallet nu știa ce să facă, căci contra plânsului nu ajută nici prosopul și nici cafeaua tare.

Deodată îi veni o idee. O lăsă singură și eși în coridor. După cum se așteptase, vis-à-vis, ușa era larg deschisă și în cameră ardea lumina. Intră înăuntru și văzu pe masă un pământel de vin, în care se mai afla restul unei lichid cenușiu. Îl ridică și-l duse la nas.

— Tinctură de opium! De aici certitudinea că nu lua regulat.

Pe altă masă se găsea o plănșă de lemn pe care era prinsă o foaie de desen. Nu era o hârtie obicinuîtă ci una din acelea înmămurate, mai ales, de litografi. Pe hârtie nu se puteau

distinge decât câteva linii reprezentând o femeie, cu mâinile întinse în lături.

Mallet se uită prin cameră. Pe pereți atârnavau gravuri care purtau toate iscăliturile H. Cresser. Tablourile trădau un mare talent. Mallet dădu și peste instrumentele cu care erau lucrate gravurile — tăvile pentru dezvoltat și sticlulele cu apă tare. Toate erau aranjate în cea mai perfectă ordine. Mica locuință făcea o impresie plăcută. Mallet trase concluzia că nu trebuia o făcuse pe tână să încerce actul disperat. Se întoarse la locuința sa.

— Ascultă-mă, Miss Cresser. Trebuie să fii rezonabilă. Ce-ai făcut, este o urmare a unei slăbiciuni. Nu ai nici un drept să încerci să-ți iei singură viața.

Ea ridică ușor capul, și Mallet văzu că din ochi îi curgeau șiroaie de lacrimi. I se făcu milă, căci era frumoasă și taman tipul de femeie care-i plăcea lui. Și puse mâna pe umăr.

— Copila mea — spuse el prietenos, de obicei nu ți-ai da statul să te destăinuiești unui bărbat. În cazul de față, însă, te-ai ruga să-mi spui ce ai pe suflet. Îți voi fi poate de folos.

Tânăra scutură din cap.

— Nu mă poate ajuta nimeni — spuse ea. Mai bine ar fi fost dacă muream.

— Ești tânără — spuse Mallet cu convingere. La vârsta d-tale n'ai dreptul să vorbești astfel. Ascultă-mi statul și continuă să desenezi atât de frumos tipuri de femei...

Ea sări în picioare privind-l îngrozită.

— Atunci ai văzut? întrebă ea gâfâind.

— Ce să văd? întrebă el surprins. Vrei să spui de femeia cu brațele întinse? Sigur c'am văzut-o. Spune-mi te rog pentru ce desenezi pe hârtie așa de groasă? întrebă el, numai ca s'o facă să se gândească la altceva.

Ea lăsă capul în jos.

— Atunci știi totul.

— Nu știu decât că pentru desenele d-tale întrebuințezi hârtie de tipografie. Nu-i nimic deosebit.

— I-am spus doar că nu voi mai face — spuse ea deodată, enervată peste măsură.

Trecu un timp îndelungat până ce se liniști.

— Ți-am făcut atâtă neplăcere Mr. ...

— Numele meu este Mallet.

— Îți sunt foarte recunoscătoare. Ești foarte atent cu mine — și eu m'am purtat ca o nebună — spuse ea deschis, zâmbindu-i.

— Mă simt încă obosită, parcă se mai învârtește totul în

jurul meu — contiană ea încercând să facă câțiva pași pe cameră.

Zămbi jenată și Mallet o luă de braț ajutându-i să ajung la ușă.

— Pot să te las singură? întrebă el îngrijorat.

În pragul locuinței ei se întoarse; probabil că nu dorea ca el să se apropie.

— Da, îmi merge ceva mai bine. Încă odată, miș de mulțumiri, Mr. Mallet. Nu voi uita niciodată ajutorul și amabilitatea d-tale. Într-o zi... Și se opri.

— Ce-ai vrut să spui cu — într-o zi?

— A, nimic — răspunse ea.

Dădu ușor din cap în semn de salut și închise ușa.

Întâmplarea aceasta îi dădea de gândit și era atât de impresionat încât, în seara aceea, nu mai putu lucra. Puse aceste privitoare la Beresford, deoparte și se duse la culcare dar nici să adoarmă nu putea.

Auzind-o, a doua zi de dimineață, trecând prin fața ușii respiră ușurat. Dar în zilele următoare evită orice întâlnire cu ea. Deabia după aproape o săptămână se revăzură și schimbară câteva cuvinte. Se întâlniră, jos la intrare și ea se întoarse toată, văzându-l.

— Mi-e frică Mr. Mallet, că mă consideri nerecunoscătoare. Ar fi trebuit atunci să vii chiar a doua zi dimineață să-ți mulțumesc, dar îmi era rușine.

— Ai terminat desenul? întrebă el și rămase surprins văzând-o că se îngâlbenește la față.

— Nu, nu l-am terminat — răspunse ea repede, îi întoarse spatele și alergă pe scări în sus.

O jumătate de oră mai târziu, Hilda Cresser coborî scările, leși în stradă și o luă la dreapta. La fiecare colț se uita atentă în toate părțile. Ajungând pe o stradă cu circulație mai mare, făcu semn unui taxi și urcă.

Dădu șoferului o adresă — și mașina porni. Mallet reușise să o urmărească până aici. Nu știa ce să spună. De ce, oare, se temea ea? De ce a căutat să se sinucidă cu opium și pentru ce a plăns atâtea?

Gânditor, Mallet se întoarse acasă, aprinse lumina de la birou și se adânci în studiul tacerilor din zăre, privitoare la activitatea fructuoasă a lui Beresford. Citind comunicarea și anunțurile dela procesul contra lui Beresford, în New-York, se scula brusc în picioare.

— La dracu! blestemă el înec.

Se așază și citi articolul până la sfârșit dar nu mai descoperi nimic.

Din fericire îl întâlni pe Roon. Detectivul, văzându-l pe reporter se umilă în penă.

— N'am timp — spuse el. Cu toate acestea se postă ca o statuă, în fața jurnalistului. I-a ascultă Mallet, habar n'ai pe cine ai în față. Pe cel mai genial dintre detectivi. Am primit, dela șefii mei supremi, însărcinarea să mă ocup de cel mai mare „caz” — pe care l'am avut vreodată în viața mea. Tocmai pe mine m'au ales să desleg acest mister de nepătruns.

— Ți-am spus eu mai de mult că... începu Mallet.

— Știu ce vrei să-mi spui dar de data aceasta este vorba de o descoperire — pe care am făcut-o eu însumi. Voiu urmări pista. Știu ce plănuește Beresford.

— Bravo, atunci ai avut noroc — replică Mallet interesat.

— Nu-ți pot spune despre ce este vorba — spuse Roon, cu toate acestea tremura de nerăbufare să-i comunice tot ce știe.

— Dacă, îmi dai cuvântul de onoare că nu vei face abuz de cele ce-ți voiu povesti — până nu am clarificat cazul complet, îți voiu spune totul.

Mallet ezită.

— Bine, ai cuvântul meu. Dacă, cu adevărat este o informație prețioasă în cece privește pe Beresford, îți promit să nu spun la nimeni, nimic.

Roon se uită jur împrejur cu atenție exagerată, apoi scoase din buzunar o foaie de hârtie.

— Ce spui de asta? întrebă el misterios.

Mallet privi timp îndelungat hârtia, o îndoi din nou și o înapoie.

— Nu voiu mai spune nici un cuvânt rău despre d-ta, ești pe urma cea bună — sunt convins de asta.

— Ei, vezi. Mi-am dat toată silința, interesându-mă de directori, însă nici unul nu-i cunoscut în City. Ce se ascunde în dosul acestei societăți de lemne sud-africane, și pentru ce au dat drumul, așa deodată, pe piață la acțiuni?

— Despre ce vorbești? întrebă Mallet ridicând din sprin-cene.

— Despre societate și acțiunile ei. Ți-am arătat doar una din acțiuni. Dacă în dosul acestei afaceri nu se ascunde Beresford, să mă faci măgar.

— Măgarule.

— Lasă ghina, Beresford excrechează lumea cu astfel de bilete.

— I-a mai arată-mi hârtia odată.

— Da, așa dar ești de aceeași părere cu mine?

— De unde ai ajuns la concluzia aceasta? Numai pentru că directorii ei nu sunt cunoscuți în City?

— Acesta este unul din motive. Până acum, nimeni dela bursă n'a auzit despre ei. Dacă privești acțiunea cu mai multă atenție vei observa că membrii consiliului de administrație nu sunt nici comercianți sau alți oameni de afaceri și nici funcționari. Sunt, natural, numai niște nume fictive — sau oameni de paie.

— În locul d-tale m'ași interesa la ministerul coloniilor. Acolo ai putea să afli mai multe decât dela mine. Dacă te duci acolo, poate că vei constata că societatea este formată dintr'un număr de albi care locuiesc în Africa și cari au primit concesiunea fie dela băștinasi, fie dela stat. Din cauza aceasta nu sunt cunoscuți la Londra.

Roon îl privi uluit.

— Atunci nu crezi că este o exerocherie?

— Nu văd de ce-ar fi — răspuse Mallet flegmatic.

— Dar la dracu, mi-ai spus că sunt pe urma cea bună? Întrebă detectivul desolat.

— Mi-am permis numai o simplă glumă. Așa dar, la revedere, Roon. Ascultă-mi sfatul și dute la ministerul coloniilor.

Mr. Roon tună și fulgeră, totuși urmă sfatul lui Mallet.

La ministerul coloniilor, directorii și ceilalți membri ai consiliului de administrație erau foarte cunoscuți — era vorba de cetățeni onorabili, care obținuseră concesiunea și care lansaseră acțiunile pe piața londoneză.

Între timp, Mallet continuă cu cercetările pe cont propriu. Luă un taxi și dădu adresa societății de artă italiană. Intră în magazin, reprezentat printr'o cămăruță cu un perete de sticlă și ghișeu pentru clienți. În dosul geamlăcului se vedea o masă de scris și biroul propriu zis.

Pe pereți atârnavă diferite gravuri ale societății de artă italiană. Un tânăr cu ochelar, îl întrebă ce dorește.

— Ași vrea să vorbesc cu directorul, mă interesează cât m'ar costa tipăritul unor acțiuni.

— Vă pot da și eu lămuriri — răspuse politicoș tânărul.

— Este vorba de o chestiune foarte importantă, așa că nu pot vorbi decât cu proprietarul.

Tânărul dispăru printr'o ușă și se întoarse după câțva timp.

— Vă rog, intrați, spuse el extrem de amabil.

Mallet fu condus printr'un gang îngust — în camera din dosul magazinului. Un domn corpulent, în halat alb se scula în picioare și-l salută, apoi îl invită să ia loc. Bărbatul era

Înalt și făcea o impresie foarte bună, zâmbind, își scoase ochelarii.

— Ce-ași putea face pentru dv.?

— Dv. ați tipărit acțiunile societății de lemne sudafricane?

— Da.

— Foarte bine executate. V'ași ruga să-mi faceți câteva modele.

— Este vorba tot de acțiuni?

Mallet dădu din cap.

— Societatea se întitulează „Sindicatul vesteuropean de mine de plumb” cu un capital de 200.000 de pfunzi — explică Mallet — în timp ce celălalt își nota toate datele într'un carnet. Societate pe acțiuni înregistrată, sediul Fort Street Nr. 189. Cred că aceste date vă ajung pentru a face schița.

Celalt se sculă în picioare, zâmbind.

— Voiu dispune să se pună imediat în lucru.

Mallet își mai aruncă o privire asupra „notișelor pe care celalt le făcuse, apoi după o fugitivă observație la adresa vremii — își luă rămas bun.

Își făcu primele scheme în legătură cu noua afacere și era convins că în două săptămâni, cercetările vor ajunge la apogeu.

În seara acela lucra ceva mai târziu ca deobiceiu, căci între timp primise să se ocupe și de un furt obicinuit. Ceace-l pasiona și interesa la acest furt era faptul că păgubasul era o prea cunoscută personalitate a orașului. La ora unu termina articolul și-l predă secretarului de redacție.

— Sunt ceva noutăți?

— Nu, nu se prea întâmplă multe în timpul acesta — răspunse secretarul de redacție. În Wigan s'a întâmplat o crimă, în Pensilvania a izbucnit o grevă și guvernul francez a trebuit să recunoască în camera deputaților că pe piața circulă bancnote false în valoare de cinci milioane de franci. Este vorba numai de bancnote de o mie de franci. În Leeds a dispărut o tânără fată — fotografia ei trebuie să fie pe undeva prin birou. Asta-i totul. După cum vezi, nimic interesant.

Cu gulerul ridicat, cu mâinile înfundate în buzunarele paltonului, Mallet se îndreptă spre casă. Trecând colțul străzii din imediata apropiere a locuinței, se opri brusc și făcu un pas înapoi — rezemându-se de zid — căci în fața casei staționa o mașină tip sport pentru două persoane. Un domn tocmai coborâse din automobil și deschise cu o cheie ușa detașată. În general, numai cățrașii aveau dreptul să poartă o cheie. Mallet cunoștea însă, pe toți cățrașii și acesta

nu făcea parte din locatarii casei. Aștepta până ce străduiul deschise ușa și-i lăsa timp destul să urce scările. Apoi îl urmări, urcă scările până la etajul unde-și avea apartamentul și se îndreptă încet spre apartamentul său.

— Pentru ce? întrebă tânăra cu amărăciune. Numai pentru asta?

— Da, pentru asta! Poate nu-ți merge bine? Nu primești întotdeauna — atâția bani cât îți trebuie? Ce înseamnă prostia asta? Să-ți iasă din cap toate astea și pune-te pe lucru. La urma urmei ți-o fi băgat cine știe ce în cap, noul tău prieten.

— Ce nou prieten? întrebă ea repede.

Bărbatul trebuie că a arătat cu mâna spre locuința lui Mallet căci ea răspunse scandalizată:

— Poate că acum nu mai am nevoie de ajutorul lui, ci de stima lui. Ași fi fost acumă moartă, dacă el n'ar fi existat.

— În felul acesta n'ajungem la nici un rezultat. Guvernul francez schimbă desenul bancnotelor. Până acumă m'a costat o mică avere, clișeul, și tu ești singura, care poate să-l reproducă. Mai întâi îmi faci asta apoi te poți duce la dracul.

— Nu, nu, niciodată — răspunse ea liniștită.

— Ce, nu vrei?

Mallet auzi pași apoi pe fată tipând.

— Beresford, strigă Mallet.

Enervat la culme, bărbatul se întoarse. Se aplecă spre a se repezi la Mallet, însă acesta îl ținea în șah cu revolverul. Beresford își dădea seama ce dureros este un glonte în piept.

— De ce-mi spui Beresford? întrebă el.

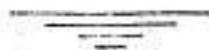
— Ți-am citit cazierul și am aflat că ai o nepoată. Ai recunoscut-o singur la ultimul proces — pentru falsificările de bancnote.

— D-să e nevinovată — spuse Beresford arătând pe Hilda Cresser care tremura din tot corpul.

Mallet clătină din cap și zâmbi.

— Sunt martorul principal în procesul care va urma, și știu că este nevinovată.

de EDGAR WALLACE

Claviatura tăcerii

de CLINTON H. STAAG

I.

Arare ori se întâmplă ca cineva să atragă atât de mult atenția consumatorilor celebrului restaurant „Regal”, ca persoana care apăruse acum în pragul ușii dela intrare.

Purta ochelari fumurii, avea fața palidă, nasul subțire cu nările mereu în mișcare. Un zâmbet permanent își făcuse loc într-un colț al gurii. Părul alb ca zăpada, contrasta isbitor cu culoarea neagră a fracului.

Fata dela masă a șasea urmărea cu interes mișcările domnului în frac, în timp ce doamna mai în vârstă de lângă ea se ocupa cu prepararea unei salate. Tânărul, cu fața energetică dela aceeași masă își întoarse și el privirea spre ea.

— Nu se fixează oamenii în felul acesta, Rhoda — observă doamna mai în vârstă.

Tânărul își luă privirea dela ușă și oftă.

— Fața lui indică un caracter minunat — murmură ea.

— E un om și jumătate, o asigură tânărul entuziasmat, luminându-se la față.

— Il cunoști? întrebă femeile într'un glas.

— Da. E Thornley Colton. Face parte din înalta societate — foarte muzical, membru activ al mai multor cluburi selecte — își omoară timpul cu deslegatul problemelor enigmatice. El a fost acela care a descoperit pe asasinul directorului lui Berkley Trust unde lucrez eu.

— Așa dar, detectiv? întrebă doamna mai în vârstă.

— Nu. El se întinutulează, în glumă vânător de probleme. Nu cere niciodată nici un onorar. Bărbatul de lângă el este Sydney Thames, secretarul.

— Nici nu l'am observat.

Doamna mai în vârstă se întoarse spre Rhoda și continuă:

— Nu trebuie să privești atât de insistent.

— Mister Colton nu se va sesiza de privirile lui Rhoda — spuse tânărul liniștit. E orb... da, orb din naștere. Foarte mulți, însă nu cred.

— Orb? întrebă doamnele cu milă.

Un chelner se apropie de Colton, spuse ceva apoi se retrase înclinându-se.

Secretarul îi șopti câteva cuvinte, Colton dădu din cap și

porni printre mese ținând degajat bastonul în mână.

Cele două femei îl privesc îngrijorat. Colton se îndreaptă spre masa lor. Ocoli cu îndemănare un chelner și picioarele întinse, mai mult decât se cuvenea, a unei doamne grase, îmbrăcată cu o rochie de culoare țipătoare.

— Bună ziua, domnule Norris!

Vocea lui melodioasă exprima energie și bunătațe.

— Sydney mi-a spus că ești aici.

— Îmi dai voie să-ți prezint pe Miss Richmond?, întrebă Norris.

Colton îi întinse mâna lui lungă și subțire. Măinile lor se întâlniră, degetele lui fine atinseră ușor încheetura mâinii ei, numai o secundă, dar îndeajuns ca să fie făcut un contact telepatic. Ea murmură câteva cuvinte neînțelese, supărându-se că tocmai acum devenise atât de neîndemănatecă. Omul din fața ei îi impunea peste măsură.

— Căști minunat, Miss Richmond — spuse el entuziasmat. Sydney și cu mine te-am ascultat, săptămâna aceasta, nu mai puțin de trei ori. Trebuie să știi că pentru mine muzica constituie singura mea plăcere. Ea intrunește la un loc toate celelalte arte pe care nu le pot înțelege.

Ochii ei exprimau un sentiment duios:

— Mama mea, Mister Colton!

Urmără salutarile de rigoare.

— Unde a rămas însoțitorul d-tale, Mister Colton? întrebă Norris.

— E puțin cam timid — răspunse orbul.

— De ce nu mă vizitezi odată la birou? continuă tânărul. Miss Richmond și doamna m'au vizitat astăzi după masă, la bancă.

— Apropos de bancă. Ce face Simpson, se ocupă intens de afaceri?

— A fost opt zile plecat. Astăzi după masă ne-a făcut surprinzătoarea comunicare că s'a însurat. Despre soția lui nu a vrut să ne spună nimic, numai că de acum înainte felul lui de viață se va schimba cu totul.

— Într'adevăr surprinzător! spuse Colton, fluierând ușor printre dinți. N'am crezut că ar putea fi vreodată candidat la însurătoare.

— La fel și noi, răsă Norris aruncând o privire caldă tinerii tete.

— Trebuie să-l felicit. Și acum, la revedere.

Cu aceste cuvinte, Colton, îi salută prietenos, atinse cu bastonul piciorul scaunului și se îndreaptă cu pași siguri spre o masă dintr'un colț al sălii, unde se aștepta secretarul. Luă

loc pe scaun și și aprinse o țigară. Thames dădu chelnerului comanda.

— Într-o bună zi, interesul tău pentru femei frumoase, îmi vor produce multe neplăceri, Thames — spuse Colton jumătate serios, jumătate în glumă. În loc de 17 pași n'au fost decât 16.

— Am crezut că am numărat bine — se scuză el jenat.

— Să uităm asta.

Personalitatea domnișoarei Richmond este tot atât de plăcută ca și vocea. Doamna Richmond — mama, este o femeie care se mândrește nespuns cu talentul fiicei. Norris este un om fericit, pentru că ea îl iubește și el...

Zâmbetul plin de înțeles, completează fraza.

— Bine, dar ea câștigă 200 de dolari pe săptămână, în timp ce Norris nu câștigă decât 5000 de dolari pe an.

— Sărmanul meu copil, nu vei înțelege niciodată femeile. Inima ta nevinovată o să te de-a gata.

— Ai dreptate. Trebuie să fiu mai rezervat cu mine însumi, când văd o femeie frumoasă. Dacă le-ași cunoaște mai de aproape, le-ași iubi pe toate. Ași uita că nu sunt decât un copil găsit, care poartă numele fluviului, de pe a cărui mal am fost ridicat de un om de inimă.

Colton deveni serios.

În aceeași clipă, chelnerul servi menu-ul comandat. În tot timpul mesei, orbul își ținea bastonul între genunchi, căci bastonul subțire, ușor și scobit înăuntru, la fiecare atingere juca rolul de ochi — căci degetele lui supra sensibile înregistrau tot ce se petrecea în imediata lui apropiere.

— Nu înțeleg, spuse Colton după un timp oarecare, dece femeile corpolente, de exemplu, acea care stă la masa doua din stânga noastră, se chinuesc într-o rochie strâmtă de culoare roșie închisă...

Sydney îl privi înmărmurit.

— Ar trebui să-ți ții picioarele nemișcate sub masă, când privești oamenii din sală; dacă vrei să nu-mi atragi atenția. De câte ori stai picior peste picior, atingi bastonul meu când întorci capul. Femeile să le privești numai când degetele mele nu ating bastonul.

— Bine, dar rochia roșie?

— Toate femeile care respir astmatic, port rochii de culoare închisă — explică orbul cu siguranță. Urechile mele versate au meritul de a defini fiecare șgonot, fie el cât de înecet; de aici ușurința de a percepe respirația astmatică. La masa întâia din stânga noastră nu stă nimeni așa că mi-a fost ușor să ghicesc că la masa doua stă doamna Volumi-

nenădă. Dealtfel am remarcant-o și când am ieșit în sață. Acum poți să te uiți în voie la Miss Richmond. Vezi — iau mâinile de pe baston, nu mă mai uit.

Un chelner se apropie de masă.

— Mister Colton, domnul Simpson vă invită la ^{masă} masa dăminei. Dorește să vă prezinte pe soția sa.

— Soția? Întrebă Colton rioi.

— Da, Sir — răspunse chelnerul cu siguranță.

— Unde stă domnul Simpson? Nu l'am văzut încă până acum.

— În aripa dreaptă a sălii — sub palmieri.

— Comunică-i că venim.

Chelnerul se duse să-i anunțe.

— Desigur că vreo prietenă, dansatoare sau actriță, a reușit să-i sucească capul și să i se lege de gât, observă Sydney bănuitor. E de neînchipuit cum un astfel de individ poate ajunge vice președintele societății Berkley Trust.

— Ași vrea să te înșeli — spuse Colton indiferent. Dacă ar fi vreuna din acelea cu care supează de doi ani în șir, n'ar mai sta acum sub palmieri. Nici chelnerul n'ar mai fi fost așa de sigur că-i este soție.

Făcură plata și se sculară în picioare. Sydney aruncă o privire spre intrarea în aripa din dreapta apoi spuse repede:

— 37 înainte, 18 la dreapta, 9 la stânga. La intrare rămâi pe loc. Nu văd mai departe.

Colton îl urmă pe secretar. Creierul lui exersat număra automat pașii — în timp ce gândurile îi sburau aiurea.

Se gândea la Simpson, care în ultimii doi ani dusese o viață foarte ușurată.

Orzul rămase o clipă sub arcada ușii, lângă Sydney.

— 2 la stânga, 19 înainte, jumătate la dreapta — murmură secretarul făcându-i loc să treacă.

— Ce plăcere, Mister Colton — spuse Simpson cu glas tare. Volam să-ți prezint pe soția mea. Am adus-o din orașul în care m'am născut, pentru a pune capăt vieții mele nesocotite, pe care am dus-o până acum. Ne cunoșteam de când eram mici și mulțumesc lui Dumnezeu că am ajuns la cunoștința că o soție bună înseamnă foarte mult în viață. Uitas, că în copilărie aveai plăcerea să ne vizitezi în noua noastră locuință. Iată... o clipă te rog, — spuse el încet, soția mea e la sudo-mună, Mister Colton.

Thames privi cu interes flata cea drăgălașă, cu obraz de băiat, părul pedulat eșind de sub pălăria aranjată cochet pe cap. Rochia simplă, care se uita străină la nouii veniți.

Părea încă un copil. Fardurile și pudra nu prea știa să le întrebuințeze, căci era prea vopsită. La început se uită la ea cu milă, cunoscând viața desirăbălată a soțului. Auzind însă ultimile lui cuvinte, roșita aproape în șoaptă, îi părură că-l condamnase mereu. Era, totuși, un om bun. A întors spatele tuturor femeilor, pentru a lua o iată dela țară.

Simpson se înclină în fața lui Colton. Fata zâmbi reînnoțat, întinzând mânuța fină. O clipă mâna ei rămase în acea a lui Colton. Apoi degetele ei începură să vorbească limba surdo-mușilor.

Simpson râse.

— Ea nu crede că ești orbi, domnule Colton. Spune că ochii d-tale sunt la fel ca a celorlalți oameni.

— Dacă i-ai spune că port ochelari fumurii pentru a mă apăra de lumina care-mi produce dureri de cap, nu va crede.

Vice-președintele societății Berkley Trust îi închină un scaun.

— I-a te rog loc. Este poate ultima oară când mai vizitez acest palat al plăcerilor. Gertie a ținut neapărat să vadă măcar o dată restaurantul Broadway.

Colton clătină din cap.

— Am întârziat. Cunoști obiceiul meu. Un pahar cu vin la ora unu și un sfert, până la unu și jumătate cînt la pian sonatele Luni, apoi culcarea. Când îmi pot permite să vă vizitez, doamnă Simpson? Mâna lui întinsă se întâlnește cu a ei. A, înțelegeți să citiți după mișcarea buzelor? Noi, cei care n'am avut ochi niciodată, aceasta ne apare ca o minune.

Se întoarse zâmbind spre secretar.

— Tot așa, Sydney?

Secretarul se uită împrejur.

— Un domn la nouă pași gesticulează prea tare, spuse el.

— A, e loc destul.

Bastonul lui atînsese un scaun, se înclină în fața soților Simpson și se îndepărtă. Creierul lucra cu aceeași regularitate ca și la venire. În apropierea bărbatului care gesticula furtinos, făcu un mic ocol și se opri la ușă.

— Norris mai e la masă? întrebă el pe secretar.

— Nu, masa-i liberă.

— Hui!

Fruntea lui lată se încreți, în timp ce bastonul lovea ritmic pardoseala.

— Ei, e timp până mâine, — spuse el egînd din restaurant.

La ieșire îi așteptau mașina. Porniră spre casă.

— Sydney, nu ți se pare că doamna Simpson este puțin cam excentrică?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Thom, câteodată îmi vine și mie să cred că nu ești orb.

— Dumnezeu a dat orbilor, degete, Sydney. În loc de lumină, mi s'a dat să înțeleg claviatura tăcerii, care îmi trădează multe din secretele semenilor. Și claviatura nu poate minți.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Că actul întâi a unei fărâdelegi curioase, ți-a scăpat din vedere, Sydney.

II.

Colton își îndreptă privirea spre ușă.

— Ei, ce-i, Knirps? Întrebă el râzând.

— V'am adus ziarele și revistele de teatru, pe care mi le-ai cerut.

Băiatul cu părul roș, nasul cărn și fața plină de pistruș, căra cu el un maldăr de ziare și reviste vechi, pline cu fotografiile artiștilor de tot felul.

— A-i avea chef, răs Colton să joci pe detectivul?

— Și încă ce chef! Ochii băiatului străluceau de fericire. Am învățat, doar, 19 pași dela bucătărie până la primul scaun din sufragerie, 6...

— Știu — îl întrerupse orbul. Dar acum dută în camera ta și scoate-mi din reviste numele tuturor cupletistilor, care au părăsit scena în ultimii doi ani. Dacă este posibil notează și motivul și locul unde s'au retras.

-Roșcatul părea desiluzionat.

— Nick Carter, nu s'ar fi ocupat cu asemenea nimicuri.

— Dar nici n'a înnumărat pașii pentru un orb. Fă întâi asta, apoi vom vedea dacă nu vei avea de lucru ca un adevărat detectiv — spionaj, cercetări, dechizări și multe altele.

Knirps nu mai dădu nici un răspuns. Își luă repede revistele și alergă din cameră. În aceeași clipă apăru pe ușă Sydney.

— Ce-i cu Knirps? A sbughit-o pe lângă mine parcă l'ar fi urmărit pieile roșii.

Și Sydney iubea mult pe băiatul pe care Colton îl infiasa, după ce deslegase un „caz” foarte complicat. Roșcatul îi apăruse în cale printr-o crimă. Mama lui fusese victima iar tatăl, asasinul.

Telefonul sună, așa că orbul nu răspunde întrebării secretarului. Ridică receptorul și ascultă. Se înmucește la față.

— Cum? Astă noapte? Bine! Veniți imediat.

Agită recepantul în jurcă și apăsă pe un buton care anunța pe șofer să pregătească mașina.

— I-ași părăsia și părăsiesc Sydney — comandă el. Pleacă imediat la Berkley Trust. Un oarecare a șters-o cu o jumătate de milion în hârtii.

Luă repede un cornețel în care avea însemnat numerele de telefon ce-l interesau. Pipăi cu degetele dosul fiecărei file pe care erau scrise cu un creion gros numele și numărul de telefon al abonaților. Mai întârzie cinci minute, înainte de a se urca în mașină.

— Actul al doilea a început mai repede de cât m'am așteptat, se adresează el lui Sydney. În timp ce mașina gonca spre destinație.

Intrând în birourile societății Berkley Trust, dădura peste o atmosferă supra încărcată. Erau de față, în birou, președintele Montrose, vice-președintele Simpson, Norris și un detectiv cu fața roșie. Norris se repezi spre ei cu mâinile întinse.

— Doamne, Dumnezeu, Mister Colton, omul acesta — arată pe detectiv, mă bănuiește — murmură Norris disperat.

— Este o prostie, interveni Simpson.

— Nu l'a învinovățit nimeni, morimăi detectivul. N'am făcut decât să-i iau un interogatoriu.

— Condamnându-l prin fiecare frază, complectă Colton. Dar să lăsăm asta, spuneți-mi mai bine ce s'a întâmplat. Ce caută aci poliția și nu domni de la asigurare?

Intrebarea era adresată lui Montrose. Acesta bâlbâi.

— Am fost atât de enervat... De cincizeci de ani nu...

— Ei, enervați suntem cu toții, spuse Simpson căutând să zâmbească. Eu nu-mi mai știu unde-mi este capul. Voiam să-mi iau un concediu pentru voiajul de nuntă... și acum catastrofa asta! Ți-am telefonat, domnule Colton, fiind convins că vei deslega în curând misterul. Soția mea se bucură așa de mult de voiaj.

— Imi pare rău, murmură Colton. Se adresează apoi lui Norris. Acum povestește-mi... Băgă de seamă, Sydney, ca nimeni să nu se apropie de casa de bani. Poate că voi avea nevoie să o cercetez mai de aproape.

— Ai renunțat de a mai face pe orbul? îl luă peste picior detectivul Jamison, care ca și mulți alți oameni în New-York nu credeau că-i infirm.

Colton nu luă în seamă cuvintele polițistului.

— Dă-i drumul, Norris — spuse el simplu.

— Au fost cincizeci de obligațiuni a 10.000 de dolari, variabile pretușudenți, aproape întregul capital al societății Sullivan.

son. la care lucram eu. Eram la încheierea bilanțului, și asta seară trebuia să-l termin. Eri am lucrat până noaptea târziu, din care cauză nu am mai avut timpul să le închid în trezor. Mai ales că azi disdeditimează trebuia să continui.

— E uzul ca aceste hârtii de valoare să fie neapărat închise în trezor? întrepruse Colton.

— Nu întotdeauna. Casa de fier este tot atât de sigură ca și trezorul, îi lipsește numai aparatele de control. Acest birou este în realitate o parte a trezoreriei. Fereștri nu există, iar pereții sunt extrem de solizi. Singura intrare, ușa de fier conduce într-o cușcă cu grății de oțel în care, în timpul zilei, lucrează un contabil, iar noaptea stau cei doi paznici. De aici intri în acest birou. În afară de asta mai sunt și sonerile de alarmă în interiorul casei de fier. Ei bine, nu a fost nici o urmă de spargere. Casa de fier a fost deschisă cu ajutorul cifrului și numai domnul Montrose, Simpson și cu mine îl cunoaștem.

— Numai paznicii puteau ajunge până la ușa casei de fier?

— Amândoi sunt de patruzeci de ani în serviciul firmei. Chiar dacă ar fi venit aici nu ar fi putut sparge ușa. În afară de asta n'aveau de unde ști de existența obligațiunilor și a notițelor făcute de mine.

— Notițele sunt și ele dispărute?

— Da. Toate.

— Mai știau și alți funcționari de obligațiuni?

— Poate că mai mulți chiar.

— Toți au acces în acest birou?

— Na. Numai procuristul Thomas.

— Este cinstit?

— Ca să spun așa, a crescut odată cu banca. El ia hârtiile de aici și le împarte la celelalte birouri. La închiderea birourilor le aduce înapoi. Eri le-am controlat chiar eu.

— A fost eri, cineva pe aici în timp ce lucrai? cineva care ar fi putut vedea obligațiunile?

Trecu câteva secunde până răspunse.

— Domnișoara Richemond și mama au trecut o clipă pe aici...

— Și eu! strigă Simpson. Îmi aduc aminte că te-am întrebat unde ai ajuns cu bilanțul. Mi se pare că te deranjasem degeaba.

— A fost trimis cineva să poartească aici pe domnișoara Richemond? continuă Colton fără a da vreo atenție vicepreședintelui.

— Se înțelege de la sine — răsese poliștistul ironic. Arzind că duduia fusese pe aici, după închiderea băncii, cu un cutar

vechii în mână — I-am trimis pe colegul meu la hotel. O asemenea chestiune dă foarte ușor de bănuț.

— Este adevărat? întrebă Colton cu voce schimbată, pe Norris.

Norris luă drept amenințare întrebarea orbului.

— Dănsa e nevinovată. Este... este soția mea!

— Soția d-tale? strigară cu toții într-un glas. Polițistul triumfător, Montrose îngrozit, Sydney surprins și Simpson răgușit.

— Ne-am căsătorit alaltăieri. Voiam să anunțăm căsătoria deabea după închiderea stagiunii.

În același clipă se deschise ușa și cântăreața de operă năvăli înăuntru.

— Văd că ai terminat cu bine Jim. Ia, spune, a făcut ceva scandal în hotel?

— Hotel? mormăi celalt. Ce hotel? Am adus-o de pe un vapor care, peste o oră pleacă spre America de sud.

— Nu-i adevărat!

Norris se repezi la omul care jinea brutal, de umăr pe tânăra femeie. La un semn al lui Colton, Sydney îi opri de a face vreo prostie, în timp ce orbul o luă pe cântăreața de braț și o conduse la un scaun.

— Dela forță, avem destul până acum! spuse el cu voce dură. E timpul să ne ocupăm de realități! continua apoi într-un ton mai blând. Când ai primit înștiințarea, Miss Richmond?

— Acum o oră — prin telefon, răspunse ea înăbușindu-și plânsul. Am crezut că-i Howard... vreau să spun, vocea domnului Norris. Mi-a spus că trebuie să plec în taină spre America de sud și că trebuie să viu în port. Fără să spun ceva mamei mele m'am dus. Am așteptat pe chelu mai bine de o oră. Văzând că nu mai vine m'am hotărât să-l caut pe bord. Apoi veni... acest om și-mi spuse că... Howard ar fi... ar fi furat... izbucni în plâns.

— Într-o oră ai fi fost departe — triumfă Jamison.

— Dar unde s-ar găsi hărțile, pare-mi-se că nu te interesează — spuse Colton sarcastic.

— Când avem pe hoș, prada nu poate fi departe — rase defectivul.

— Ai avut eri cu d-na un geamantan mic? întrebă Colton pe tată.

— Da. Am fost la croitoreasă, să văd dacă mi-a terminat o rochie de stradă. Era gata să mi-o trimită acasă văzând însă cât de mic și slăbuț era băiețușul care urma să-mi aducă

rochia acasă; am luat-o chiar eu. Croitoreasa locuiește aici, în apropiere, de aceea am trecut și pe aici.

— Ai văzut obligațiunile la care lucra Norris?

— Da, doar mi le-a arătat. Chiar am discutat despre ele. Teseam planuri, ce-am face dacă am avea o jumătate de milion de dolari. În timpul când domnul Norris li arăta mamei clădirea băncii, eu eram prea obosită de a mă duce cu ei, am luat chiar, o obligațiune în mână și am citit-o.

— Thoda! strigă Norris.

— Tacă-ți gura — spuse Jamison amenințător. Dacă domnul Colton vrea s'o dea gata cu întrebări, să nu-l deranjăm.

— Când va termina el interogatoriul, vom începe noi cu alții — spuse celalt detectiv. Scoase o foaie de hârtie și o flutură victorios. Este lista pasagerilor de pe vapor. La coadă sunt trecuți cu creionul, domnul și doamna Frank Norris. Cea mai bună dovadă că voiau să dispară în străinătate. Așa dar declarația dumneaei este falsă. Avem destul material compromițător, cred.

— Da, dacă n'ai nimic împotriva îi voi lua cu mine. O să-mi spună unde sunt și valorile — se adresă Jamison către Colton.

— Cum vrei, Jamison — spuse simplu Colton.

— Doamnă, Dumnezeuule, domnule Colton. Doar nu vei fi crezând că... Ultimile cuvinte îi rămaseră în gât, lui Norris.

— Mai bine du-te. Jamison este un om bogat. Ce contează la el suma de 20.000 de dolari! Doar atâta va avea să-ți plătească pentru abuz de autoritate și arestare nejustificată sau răpire de libertate. Ce dracul, merită o jumătate de oră de arest. Eu pot să-ți dovedesc nevinovăția dacă nu mai stai în cale. Ei, n'ai plecat încă?

— Hm, am mai vrea să vedem ce declar paznicii, mormăi Jamison în șoaptă.

— Așa? Colton răsă tare. Cine știe, dacă mai rămâi mult pe aici mai arestezi ceva cetățeni — pașnici și onorabili. — Înainte de a veni aici, am avut o convorbire telefonică cu societatea de asigurare. Mi s'a spus că azi dimineață a sunat clopotul de alarmă în acest birou.

— Clopotul de alarmă? Despre asta nu mi s'a spus nimic!

— Nici eu n'am știut, interveni Montrose surprins. Raportul despre aparatele de alarmă și siguranță îl primim la amiază.

În clipa aceea intrară cei doi paznici, doi oameni în vârstă cu ochi cinstiți și fețe patriarhale.

Colton le strânse mâna și simți cum acestea tremurau puțin. Știa că trebuie să se fi întâmplat ceva, ceva în legătură

cu funcția lor. Imediat după paznici, intrară doi oameni de-al societății de asigurare — care se salutară cu polițiștii și ridicară din sprincene când li văzură pe Colton. Acesta își aprinse o țigară și luă cuvântul.

— Azi de dimineață au fost jurați din această casă de fier o jumătate de milion de dolari în obligațiuni.

Atinse cu bastonul, ca din întâmplare, scaunul pe care luase loc unul din paznici, și simți cum acesta tresări. Totdeauna auzi și pe unul din agenții de asigurare, scoțând o exclamație de surprindere.

— Am știut eu! se vaită unul din paznici. Am știut că se va întâmpla ceva, când s'a îmbolnăvit Mary.

— Cine-i Mary? întrebă Colton repede.

— Nevasta mea care face curățenie în birourile astea, de treizeci ani.

— Și eri s'a îmbolnăvit? întrebă orbul prietenos.

— A nu — e bolnavă de opt zile și doamna Bowden are-i ofticoasă și locuște pe același coridor...

— Unde locuiești? întrebă Colton.

— A treia Avenue, Nr. 1600, de treizeci de ani. Doamna Bowden a făcut treaba lui Mary. N'am spus nimic de boala ei, având frică să nu fie concediată. Și doamna Bowden este și ea de săracă...

— Și eri i-ai dat voie să facă curat în biroul domnului Norris? continuă orbul.

Norris tresări.

— Am nitat! strigă el, însă Colton li făcu un semn să tacă.

— Da — spuse bătrânul paznic — însă eu am rămas în camera ceaaltă pentru a o supraveghea. Deodată ușa se închise și doamna Bowden începu să strige, fiindu-i frică pe stuneric. John avea cheile și trebuia să se ocupe de ceasurile la control, iar eu n'aveam voie să mă mișc din cușca cu patul de oțel. Atunci i-am strigat că într'o jumătate de oră deschidem. După un timp nu se mai auziră șipetele ei. Deodată, John trebui să se ducă la ușa dela intrare pentru a da drumul acestui domn. El ne spuse că sunase clopotul de alarmă și...

— Bine, bine — îi întrerupse Colton. Acum poate să ne povestească mai departe — domnii dela asigurare.

— Astăzi de dimineață la ora șapte și optsprezece minute mă clopotul de alarmă — începu cel mai în vârstă dintre membrii societății de asigurare. Casa de fier este legată într'o sârmă și în jurul ei se găsește sub covor o placă de oțel. Iadată ce cineva se apropie de casa de fier și o alege se face contactul care ne alarmează. Susnul aici —

găsirăm ușa încuiată și pe cineva plângând înăuntru. Unul din paznici deschise ușa și găsirăm înăuntru o femeie — pe jumătate moartă de frică — trântită la pământ. Când ne văzu, sări în picioare strigând mereu: Mulțumesc lui Dumnezeu.

— Crezi că era într'adevăr speriată?

— Cred că da, după aparențe...! Am aprins imediat luminile și am început cercetările prin cameră. Apoi o căutarăm pe femeie prin buzunare. Ea ne spuse că în clipa când s'a închis ușa brusc, de frică căzu și se agăță de casa de fier, necunoscând locul, nu găsi comutătorul.

— Hm! Ce se întâmplă mai departe?

— Pe urmă își luă găleata care era plină cu apă, deasupra plutea o bucată de săpun și John o conduse în camera cealaltă, unde peste zi lucrează contabilul. Am mai rămas aici, văzând-o cum curăță, plângând și cealaltă cameră, apoi plecă acasă. Era așa de prăpădită în cât am condus-o până la o mașină.

— Hm! — mormăi Colton din nou. Nu bănuiești nimic, Jamison? Ascultă-mi statul și arestează pe acești patru oameni și pe îngrijitoare. O jumătate de milion — poate tenta pe cel mai cinstit dintre oameni.

— Lasă că știu eu mai bine ce am de făcut. Îi cunosc pe Petre, când spune el că totul e în ordine să știi că așa e. Avem doar pe vinovați și hărțile le vom găsi în curând, să n'ai nici o grijă.

— Iadată ce vei lua cu d-ta pe domnișoara Richmond și domnul Norris — vom intenta acțiune — răspunse Colton indiferent. Mai bine i-ai lăsa aici. Nici un om — în afară de un detectiv răsuflat, nu s'ar putea gândi să-i învinovătească.

Se sculă în picioare și se apropie de casa de fier. Apoi degetele lui supra sensibile începură să umble pe casa de fier, se așeză în genunchi și mângăie covorul. Nările lui tremurau și fața i se înroșise. Toți îl priveau în tăcere. Lăsă să-i cadă bastonul, se aplecă și mai mult și isbi cu palma pe covor. Toți se apropiară de Colton. El scoase o batistă din buzunar și o purtă pe deasupra podului, pe sub casa de fier, între covor și perete. Se sculă în picioare.

— Vedeți? strigă el. Până acum nu ați putut vedea pentru că este aceeași culoare cu parchetul.

— Nu-i decât praf de curățat lemn — spuse Jamison disprețitor. La ce rezultat am ajuns...

— Te rog micoase! Orbul îi ținu batista sub nas. Recunoști ceva? Este sulf. Praf de sulf. Este acel ceva care trădează oricărui om, felul cum au dispărut obligațiunile. Da-te

— Ia un droghist și întreabă-l la ce se întrebuințează, praf de sulf!

Băgă batista în buzunar, își șterse genunchiul de praf și-și ridică bastonul.

— Hai, Sydney! spuse el liniștit. Am terminat.

Cu aceste cuvinte părăsi încăperea, însoțit de secretar, numărând în mod mecanic pașii. Se urcă în mașină și comandă:

— A treia Avenue... repede!

— Așa dar crezi că cei doi paznici sunt vinovați? întrebă Sydney surprins.

— Să mă ferească sfântul! Am vrut numai să-mi bat joc de detectiv. Acum lasă-mă să mă gândesc.

Mașina opri în fața unei case murdare — coborâră.

— Aici locuiește o doamnă Bowden? întrebă Colton scurt. Întâlnind un om chiar la intrare.

— Etajul al patrulea.

— Bărbatul ei nu este paznic la Berkley Trust?

— Nu, el e mort. Atunci cauți pe doamna Schneider — bărbatul ei este paznic — locuiește la același etaj.

— Mii de mulțumiri.

Urcară scările murdare și se opriă la etajul al patrulea. Sydney văzu două uși.

— Să încerc întâi la una — spuse el și ciocăni.

Imediat se deschise ușa.

— Doamna Bowden a plecat în oraș — strigă o bătrână mardară.

— Ați putea să ne spuneți unde am putea-o găsi? spuse Colton, scotându-și politicos pălăria.

— Da. S'a dus la o soră de-a ei. Eri noapte a ajutat undeva la spălat și nu prea e voinică, săraca...

— Dv. sunteți doamna Schneider?

— Da. N'ați venit dela societatea de binefacere? Doamna Bowden mi-a spus că va căuta să capete un ajutor. Din cauza plămânilor ei a trebuit să plece dela magazinul de manufactură și de atunci lucrurile deva mai urze...

— Cheia v'a lăsat-o dv.? îi tăie Colton avalanșa de cuvinte.

— Da, însă...?

— Ca reprezentant al societății de binefacere trebuie să-i vizităm camera pentru a constata dacă are dreptul la un ajutor — explică Colton serios. Putem aștepta până se întoarce, însă acesta este ultimul termen limită aceasta.

— Atunci mai bine vă dau cheia.

Dispăru din cameră și se întoarse cu o cheie ruginită.

— Cred că nu-i nevoie să vă deranjați, doamnă Schneider — spuse Colton după ce Sydney luase cheia în primire.

— Viu și eu ceva mai târziu, întâi să-mi pun cartofii la fiert...

— Repede — șopti orbul și'n clipa următoare era în camera vecină. Atinse cu bastonul patul nearanjat și singurul scaun din încăpere și întrebă grăbit: Unde este culărul?

— Nu există nici unul. Numai un scrin.

— Ia vezi ce găsești în sertare.

Sydney deschise sertarul de sus.

— Nimic altceva decât o cutie de pilule, goală și fără indicații, trei pene și puțină vată — spuse el desiluzionat.

— Astă-i tot ce-am vrut să aflu. Bagă-le în buzunar.

Vocea lui iritată deveni deodată rece și politicoasă, când apărură doamna Schneider.

— Doamna Bowden, trebuie să fie ajutată. Ce praf medicinal are în scrinul ăsta... vre'un medicament?

Ea se apropie de scrin și se uită înăuntru.

— Este praful care-l lua contra astmei. Ea spunea mereu că e astmă, eu însă cred...

— Știi ceva în desavantajul ei?

— Nu. Este foarte fricoasă... și așa de cinstită. Niciodată n'ar fi eșit din camera ei pe jumătate desbrăcată cum fac celelalte femei. Și așa de curată! Astăzi și-a luat lucrurile, să le ducă la Brooklyn, la sora ei. Vrea să le dea la spălătorie. Sigur că eu...

— Atunci, mulțumesc! Mai trebuie să facem câteva vizite.

— Înclină din cap și porni pe scări în jos urmat de Sydney.

— Ce crezi din toate astea, Sydney? întrebă el, instalat comod în mașină.

— Nu știu ce să cred. La început nu-l vedeam bine pe Norris. Chestia asta cu vaporul! De unde ai știut că fusese chemată la telefon?

— N'am știut nimic. O cunosc însă pe domnișoara Richmond — mai bine zis, doamna Norris, și mi-am dat imediat seama că numai pe calea aceasta putea să plece la plimbare prin port.

— Atunci se vede treaba că bănuiești pe paznici și pe funcționarii dela asigurare. Jamison va avea mulți oameni de cărat cu duba.

— Nu va căra pe nimeni — replică Colton. El cunosc. Își va pierde toată după-masa făcând cercetări și căutând să afle ce-am vrut să spun eu. Apoi își va chema superiorii și aceștia vor trimite oameni să afle cine a trimis-o pe domnișoara Richmond în port și unde se află doamna Bowden.

— Da! Thorne, strigă Sydney iritat. Ea și-a luat toate lucrurile, probabil într'un cutăr, ducându-le la o așa zisă soră în Brooklyn. N'or fi și obligațiunile...

— Uii, că agenții asigurării au văzut-o părăsind biroul cu mâinile goale — și în afară de asta — și percheziționat-o. Colton râse misterios.

— Nu, de data aceasta avem de lucru cu un bărbat, unul de o categorie foarte rară. Acesta, după părerea mea este singurul în felul lui, căci a studiat amănunțit totul — din cauza aceasta mă interesează așa de mult.

— Simplu! — repetă Sydney uluit. Simplu! Vorbești ca și cum l'ai cunoaște!

— Al dreptate. Am știut încă de aseară.

— Atunci... de ce nu-l lași să fie arestat?

— Pentru că vor râde de mine. Am o dovadă... până acum... însă nu de partea mea. Răufăcătorul obicinuit se împiedecă de un amănunt și se trădează. Inșă — acesta... se gândește la fiecare amănunt, cercetează problema cu o atenție minuțioasă, întocmai ca un om de finanțe și se pregătește timp de câteva luni. Apoi așteaptă ocazia prielnică.

— Până acum sunt bănuți numai domnișoara Richmond, Norris și Bowden!

— Până la proba contrarie sunt bănuți toți — replică Colton. Nu dă de bănuț, oare, faptul că Montrose a anunțat poliția în loc să caute să mușamalizeze deocamdată întreaga afacere? Nu te miri, că detectivii ardeau de nerăbdare să aresteze cât mai iute pe soții Norris? Declarația domnișoarei Richmond — că și-a luat singură rochia în primire pentru a scuti de drum un mic comisionar, nu pare cam neverosimilă? Și că Norris i-a arătat soției sale obligațiunile? Nu-i asta o călcare dela datorie — mai ales când lucrezi cu sume mari? Nu ți s'a părut că părerea agenților dela asigurare — că totul este în regulă — sună prea puțin convingător? N'ai putea crede că cei doi paznici au declarat că doamna Schneider ar fi bolnavă pentru a da posibilitatea unei femei, pe care o cunoșteau numai de două săptămâni, să intre în bancă? Nu te miră faptul că într'o cameră a unei femei bolnave găsești numai o cutie goală, trei pene și puțină vată?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Thorne! strigă Sydney uluit. Păi tu bănuiești toată lumea!

— Nu. Nu pe toți! Indată ce Knirps îmi aduce lista pe care i-am cerut-o va apare la suprafață un neaorocit de cupletist.

III.

În întinericul de nepătruns al bibliotecii, Thornley Colton

Într-o ușor cântecul primăverii de Mandelstam, în timp ce degetele lui exersate umpleau cu un praf alb niște pene, cu ajutorul unei pâlnii făcută din hârtie. Astupa apoi capetele penei cu vată.

Urechile lui prinseseră deodată un sgomot de uși care se trântesc.

— Ah, Sydney, strigă el imediat, ai mai auzit ceva de Berkley Trust?

Tânărul intră înăuntru cu siguranță.

— Nu. Dar bine, Thorn, nu te înțeleg deloc. Cum de poți sta aici liniștit fără să-ți miști vreun deget, în timp ce o sărmană fată este urmărită și chinută fără încetare, și...

— Aseară am ajuns la convingerea că cîrpește pe scenă prea frumos, pentru o persoană în situația ei — îl întrerupse Colton.

— A fost minunată.

— Ei, mai încet! Nu uita că aparține altuia — îl preveni Colton răsând.

— Cum de poți găumi în felul acesta, știind prea bine că doi câini de detectivi o urmăresc fără încetare! I-au dat drumul deabea cri seară dela bancă și atunci însoțită de Jamison. Celălalt s'a mai învârtit prin bancă până la închidere...

— ...Căutând să afle la ce se întrebuințează sulf pulverizat, răsă Colton. În loc să întrebe la droghist!

— Alți doi poliști au pus mîna pe doamna Schneider, tîrînd-o cu dîșșii, la poliție — chinuind-o ore întregi.

— Și alți șase erau pe urmele doamnei Bowden, în timp ce noi ne distrăm la operă și apoi la cabaret.

Sună telefonul.

— Du-te tu! spuse Colton liniștit.

— Este Simpson? spuse Sydney după ce ascultă o clipă la telefon. I-o dispărut soția. Te roagă să vii la el.

— Spune-i că într-o oră voi fi la bancă — n'are decât să vină și el acolo — spuse Colton indiferent.

— Sărmanul disperat — spuse Sydney astupînd cu palma pâlnia telefonului. Intorcîndu-se seara acasă, ea dispăruse. A căutat-o toată noaptea. Portarul îi spusese că a plecat de dimineață. Gîndește-te că-i sordo-mută, Thorn!

— Spune-i că mă ocup de furtul dela bancă și nu cercetez două cazuri deodată. Nu sînt detectiv de meserie. Dispariția unei femei nu constituie un eveniment — se întîmplă în fiecare zi. Eu nu mă interesez decât de probleme, au de chestiunile care intră în resortul poliției.

Vocă lui Colton suna aspră și dură, netrădînd nici o umbră de sentimentalism.

Secretarul cunoștea tonul acesta... și-l cunoștea și pe Colton. Comunică mai departe hotărârea orbului, mai exprimă câteva cuvinte de regret și închise aparatul.

— N'ai inimă, Thorn! Gândește-te numai, surdo-muă...

— Inima ta duioasă mă impresionează profund, ironizează Colton. Mi-ai făcut observație că stau degeaba în loc să zălesc după hojii dela bancă.

Sydney începu iarăși un discurs asupra domnișoarei Richmond, asupra nevinovăției ei, asupra sacalilor de detectivi, și despre multe altele. În tot timpul acesta, Colton umplea mereu, noui pene, cu praful alb.

Deodată Sydney se opri din conferință, căci Colton ridică receptorul telefonului și ceru un număr.

— Alo, Knirps! strigă el, primind legătura. E în ordine? Clasa întâia, ai? Ce? Trei ore? Bine! Fii punctual și țin-te de program. Gata!

— Unde-i Knirps? întrebă Sydney. Nu l'am văzut de erî.

— Face pe Nick Carter. Băiatul ăsta este un detectiv excelent.

Colton scoase ceasul din buzunar și pipă acele, căci ceasul nu avea sticlă, băgă penele de gască în buzunar și se scria în picioare. Hai, Sydney, ne ducem la bancă... pe jos.

— Pe jos? întrebă tânărul mișcat, căci știa că orbul nu putea suferi mersul pe jos.

— John cu mașina îi ajută lui Knirps să facă pe detectivul — răspunse Colton.

Pe tot parcursul drumului care dură douăzeci de minute, lui Sydney îi venea să plesnească de ciudă. Orbul nu-i dădea nici un răspuns la întrebările lui ci vorbea numai lucruri de puțină importanță.

La bancă dădură peste toți oamenii băncii care erau încă sub impresia enervantă a interogatoriilor, amenințărilor și tot felul de chinuri, ale zilei trecute. Degetele casierului tremurau vizibil când făcea plățile, contabilul scria citre într-un registru apoi le tăia și scria altele. Procuristul Thompson se vâlta mereu de o criză de nervi și dactilografa președintelui se declarase bolnavă.

Nici în biroul lui Norris nu era altfel. Montruze își mângâia barba fără întrerupere, ochii lui Norris trălau noaptea alina pe care o făcea, domnișoara Richmond! părea ceva mai liniștită decât ei exprima liniște și indiferență. Nu era decât teatru. Doamna Richmond — mama — plângea ușor — și Simpson pareu îmbătrânit, palid și distres. Jamison și colegii săi făceau niste mișcări sceptice și victoridase, în timp ce agenții dela asigurare priveau curios și uluiți prin cameră.

— Toți prezenți, spuse Colton cu voce serioasă și rece. Prezența celor doi paznici n'ajă găsit-o importantă?

— Sunt pași sub supraveghere — mormăi Jamison supărat.

— Mulțumesc — replica Colton scurt. Vă rog luați cu toții loc la masa aceasta. Ași vrea să vă povestesc o istorioară.

— N'am venit aici să ascultăm o...

Simpson îl întrerupse pe detectiv.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Mister Colton, te rog povestește pe scurt! Soția mea...

— Despre dânsa voiu vorbi ceva mai la urmă.

Degetele lui pipăiră limbile ceasului.

Se așezară cu toții în tăcere. Colton luă loc în spre ușă, Simpson alături de Norris de partea cealaltă. În stânga domnișoara Richmond împreună cu mama, și agenții și detectivii în stânga și'n dreapta lui Colton.

— Este povestea unui bandit, care a venit pe lume ca bandit și care nu s'ar fi putut îndrepta niciodată, chiar dacă ar fi voit, — începu Colton liniștit. O mână o avea întinsă neglijent pe masă, cealaltă, a cărei degete țineau bastonul fin — se odihnea pe genunchiu. Este un bandit înăscut — a început să fure de când era cu pantalonii scurți. El aparține acelei categorii de rău făcători care pot juca ani de-a rândul rolul unui cetățean onorabil, numai pentru a putea prepara până la cele mai mici amănunte lovitura cea mare. Este un om foarte inteligent. Ca om ciăstit ar fi putut ajunge foarte departe. Din păcate instinctul lui criminal l'a împiedecat întotdeauna. Aștepta numai momentul prielnic. Ii trebuiau bani. Cu ajutorul geniului lui înăscut începu să-și țese planul de a prăda Berkley Trust. Nu-i era prea greu, căci la o bancă așa de veche și conservativă, în a cărei slujbă îmbătrâneau oamenii, juca un rol esențial nota personală. Nu ca la celelalte bănci moderne care-și schimbă funcționarii mai des. Unde, însă cinstea șlefuită atârna mai greu la cântar decât mijloacele de siguranță, se găsește mai ușor un punct vulnerabil.

Acest punct vulnerabil l'a descoperit banditul, și începu să-și pună planul în aplicare. Norocul îi veni în ajutor.

Colton tăcu, căci urechile lui line înregistrară un sgomot afară. Bătea cineva la una din ușile de afară.

— Să cadă bănuiala asupra lui, era aproape o imposibilitate, căci el aranjase în așa fel încât bănuiala să cadă asupra altcuiva. Acest furt era numai începutul unei întregi serii, căci metoda descoperită de creierul lui inteligent îi ofereau multe posibilități. În câțiva ani ar fi usurat banca de milioane de dolari.

Isbi cu putere pumnul de masă. Ușa se deschise deodată. Între roșcatul Knirps și John șoferul — apărură în prag un bărbat neras — care tremura din tot corpul.

— Ți-a venit soția, Simpson.

În tăcerea care se lăsase în birou, aceste cuvinte ale lui Colton răsunară ca o împușcătură de pistol.

— Dumnezeu! Thorn. Este doar un bărbat! strigă Sydney disperat că prietenul lui se înșelase în halul acesta.

— Da, un bărbat! Rămâi pe scaun, Simpson! Aruncă cu repeziciune pe masă cele trei pene de gâscă. Sau mai bine zis o ființă care a fost cândva un bărbat — Charlie de Roque, cupletist și cel mai nou și mai bun imitator de femei: Doamna Bowden, ofticoasa, care a reușit să producă atâta milă locatarilor casei din a treia Avenue, 1700 — Doamna Simpson, surdo-muta, care voia să facă din Simpson un om mai bun.

— Minții!

— Mi-au spus că vor să mă ducă la un sanatoriu. Nu știu despre ce vorbești. M'au...

Întregul lui corp se cutremura de plâns.

— Vrei să spui adevărul în schimbul...? arătă cu vârful bastonului cele trei pene de gâscă.

— Da, de o mie ori, da.

Cu o forță nebănuită se desfăcu de strânsoarea irlandezului și se repezi spre masă. Degetele lui tremurătoare apucară una din pene, scoase vata aiară — și îndoi capul pe spate.

— Termină odată cu teatrul ăsta! strigă Simpson enervat, celalt nu făcu nici o mișcare. Parcă vei putea să-i salvezi pe Norris și pe soția sa, cu ajutorul unui cocainoman pe care vrei să-i întărești contra mea. Obrazul lui se coloră în albastru apoi în roș, vinele dela frunte îi eșiră înafară. Doamna Bowden — continuă el batjocoritor — cum a ajuns la obligațiunii? Unde sunt acestea? Găsește-le odată. Răse tare și triumfător, fără să-i pese de cei doi polițiști care luaseră loc în spatele lui.

— Aici sunt, domnule Colton!

Era Knirps — care se clătina căznindu-se să miște o căldare cu apă murdară. Cu respirația tălată o lăsă jos lângă scaunul lui Colton.

— Hărțile sunt aici, Simpson!

Colton băgă mâna în căldare și scoase afară un obiect de culoare neagră.

— Primul pachet, învelit în pânză de cauciuc impermeabil.

— Ești... ești un diavol împelișat ertă Simpson.

— Thornley Colton, este numele meu.

IV.

— Acest de Roque, devenit răufăcător numai din cauza cocainei, ne-ar fi spus desigur unde se aflau hârtiile, explica Colton mai târziu în biblioteca lui spațioasă. Însă Simpson, în felul acesta ar fi avut timpul să se reculegă și să fie pus în gardă. Convorbirea lui telefonică cu domnișoara Richmond, falșa înscriere în lista pasagerilor de pe vapor și locul unde se întâlnea cu de Roque, în timpul când presupusa doamnă Bowden pleca de acasă, vor fi foarte ușor dovedite de către poliție. Cu mărunțișurile astea nu aveam de ce să mă ocup, deoarece claviatura tăcerii îmi trădase pe autor înainte ca acesta să fi lovitura.

— Totuși nu înțeleg încă..., murmură Sydney.

— Simpson mi-a prezentat chiar el pe complicele lui. Avea interesul să-mi desvolte interesul și simpatia. Îndată ce n'ași fi ajuns la nici un rezultat cu cercetările mele, voia să întreprindă o călătorie de agrement în Europa — desigur împreună cu obligațiunile dispărute. De cocainoman, omul acesta pe jumătate nebun, n'avea de ce se teme. Nimeni nu l'ar fi crezut, dacă-r fi încercat să-l trădeze. Natural că nici-o dată nu a încercat să devină un om de treabă. Încă de când i-am strâns mâna pentru prima oară, am observat că am de-a face cu un bandit înăscut, căci eu citeșc în mâini, la fel cum fizionomistul citește expresiile feței. Poate că mai bine, chiar, căci ochii și mușchii feței unui om energic ca Simpson pot fi stăpâniți în timp ce mâinile nu gândesc.

— Vrei să spui, atunci, că i-ai înțeles intențiile când ne-am întâlnit ultima dată la restaurant? Întrebă Sydney neîncrezător.

Colton râse.

— Nu, asta nu. Însă când întind mâna cuiva, degetele mele ating claviatura tăcerii — vreau să spun încheetura mâinei. Această atingere, care la mine este atât de fină înțelege totul. Inima lui Simpson lucra ca o mașină cu aburi, cu toate că fața lui purta masca indifferenței pe care nu putea s'o pătrundă nimeni. Vârful degetelor mele îmi trădă că este foarte enervat. Și atunci când am strâns mâna soției lui, am știut de ce.

— De ce?

— Deoarece soția lui era un bărbat căzut pradă cocainei.

— Asta ți-a spus mâna? Ochii mei n'au văzut nimic.

— Eu înțeleg ceva anatomie și știu că deasupra mușchilor

lor unei femei se află deasupra un strat de grăsime, care ajută la formarea liniilor cele mai perfecte. În schimb, mușchii bărbaților se află direct sub piele, vinele bat la suprafață. Acest joc al mușchilor îl simți imediat, mai ușor pulsul tipic al cocainomanilor. După cât îl cunoșteam pe Simpson, această comedie era preparată în vederea unei lovituri. Fardurile exagerate ale pretinsei doamne Simpson, trebuia să ne facă să credem că este vorba de o fată dela țară care nu prea pricepe încă îndemnată această nobilă artă. În afară de asta trebuia să îndepărteze urmele părului de pe față, căci pudra îl acoperea. Și poate chiar urmele efectului cocainei lăsate pe piele. Întreaga farsă trebuia să înșele orice ochi, căci Simpson este într'adevăr un mare excec. Deoarece instinctul și bunul meu simț îmi spuneau că el nu va îndrăzni să lucreze împreună cu un om oarecare, l'am pus pe Knirps să-mi scoată numele tuturor artiștilor și cupletistilor, care au părăsit scena în decursul ultimilor doi ani, și'n felul acesta am dat peste de Roque. O convorbire telefonică mă puse în posesia amănuntului că era într'adevăr cocainoman și că părăsise ieri dimineața un sanatoriu, natural că nevindecat. Îndată ce am constatat că Simpson nu va avea curajul să-mi viziteze am dat ordin lui Knirps și lui John să-l aducă. L'am găsit aproape înebunit căci de trei ceasuri nu mai luase cocaină. Când am descoperit în scrinul doamnei Bowden, pe-nele de găscă întrebuințate pentru prizarea cocainei, am știut imediat că prin acestea îl voi face să mărturisească. Ai văzut rezultatul.

— Dar cum ai ajuns la idea că obligațiunile ar fi ascunse în căldarea cu apă?

— Agențul dela societatea de asigurare mi-a sugerat-o. A vorbit despre o bucată de săpun, care plutea deasupra apei murdare și se știe prea bine că săpunul ordinar nu plutește. Mai departe, praful de pucioasă a fost o dovadă că s'a lucrat cu pungi de cauciuc impermeabile. Oricum droghist întrebuințează praful de pucioasă, punându-l între cauciucuri pentru ca să nu se lipească. De Roque a purtat pungile la el și când le-a scos a scuturat praful pe covor. El a mîsurat praful sub casa de fier de unde l'a luat batista mea.

Alingerea clopotului de alarmă a fost o lovitură de maeștru. Era aranjat pentru a dovedi nevinovăția doamnei Bowden. Simpson știa asta. Probabil că de Roque s'a descălțat și și-a pus picioarele pe pungile de cauciuc de gumă când a deschis casa de fier cu ajutorul citului spus de Simpson. Când a părăsit banca, Bowden a dus căldarea într-o cămaruță unde se țin mălurile, cărpele de șters și căldările. Dir

cauza aceasta am ținut ca Jamison și ceilalți polițiști să rămână în bancă, pentru a nu da lui Simpson ocazia să-și ridice prada.

— De ce n'ai prevenit lumea și ai lăsat să se desfășoare această spargere? întrebă Sydney.

Colton zâmbi.

— Ai atins partea cea mai vulnerabilă, Sydney, observă el sec. Trebuie să-ți mărturisesc că am fost luat prin surprindere. Poate că a fost mai bine așa. Inchisurile au fost create pentru a apăra societatea umană, și printre primii de care trebuie să fim apărați este acest Simpson.

Traducere de
GEORGE STANESCU.

**Richard Horatio
Edgar Wallace**
(1875-1932)
was born in
Greenwich.

Romancier, dramaturg și jurnalist britanic, care a scris unele dintre cele mai cunoscute și mai pline de suspans povestiri, Edgar Wallace a fost numit la acea dată „regele” thriller-ului modern. întreaga sa operă - 175 de cărți, 25 de piese de teatru și nenumărate articole, recenzii și schițe - i-au subminat reputația de scriitor „proaspăt” și original. Mai mult, chiar, autorul a fost un suporter înfocat al valorilor victoriene și edwardiene de la începutul secolului, valori care acum sunt considerate din vani puncte de vedere ca fiind incorecte din punct de vedere politic, în anii 1920, în Anglia, se spunea că Wallace era pe locul doi în vânzări, după Biblie

I

Secretul

Hildei

Cresser

de Edgar Wallace

Traducere de GEORGE STANESCU

II

Claviatura

Iăcerii

O aventură a detectivului orb

de Clinton H. Staag

Traducere de GEORGE STANESCU

EDITURA PODEANU

Str. Câmpineanu, 7 — București

Citiți în fiecare săptămână pe

EDGAR WALLACE

Cel mai renumit autor din lume n'a scris numai romane polițiste, dar și o serie de nuvele tot atât de captivante ca și marile sale romane polițiste.

Citiți în fiecare săptămână un

EDGAR WALLACE

de 5 Lei

Cea mai efțină și captivantă lectură

A apărut:

1. Secretul Hildei Cresser

Vor apare:

2. Mister Mallet a fost răpit

3. Spargerea dela Comercial Bank

4. Bijuteriile doamnei Stebini

EDGAR WALLACE

de 5 Lei

se găsește de vânzare la toți debitanții de ziare

Citiți în fiecare săptămână pe

EDGAR WALLACE

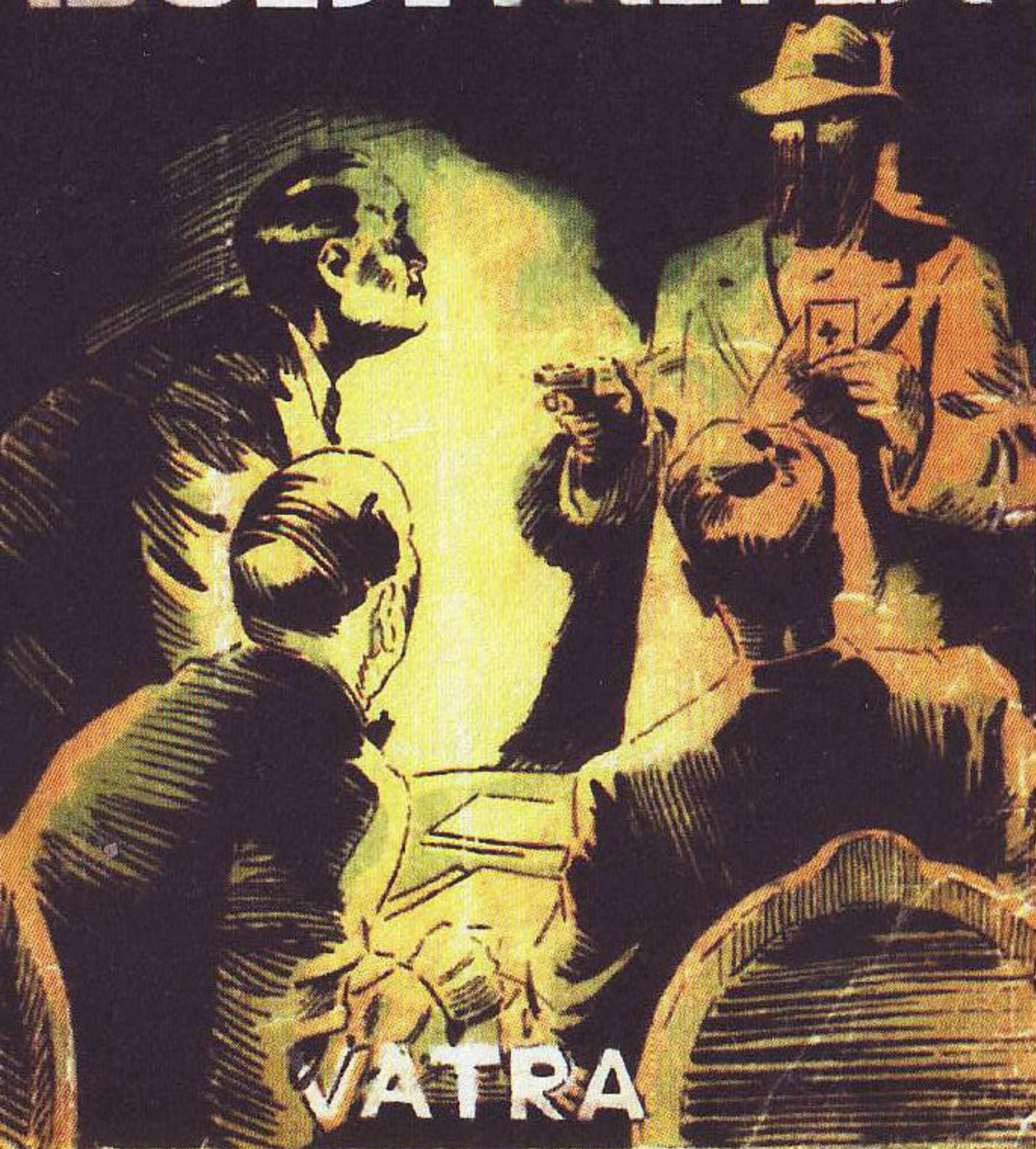
Cel mai renumit autor din lume n'a scris numai romane polițiste, dar și o serie de nuvele tot atât de captivante ca și marile sale romane polițiste.

**Secretul
HILDEI
CRESSER
de
EDGAR WALLACE**

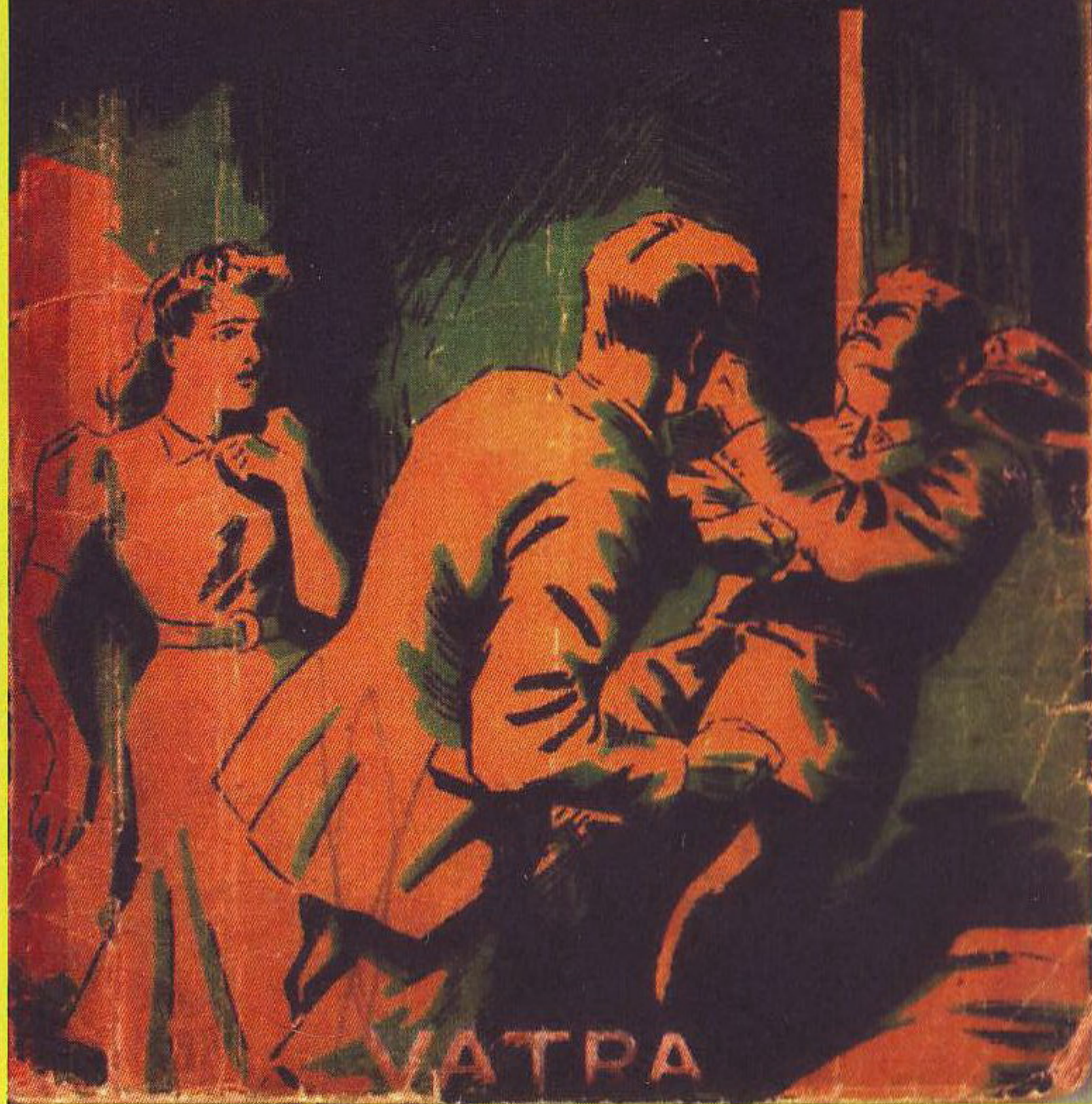
EDGAR WALLACE

ASUL DE TREFLA

EDGAR WALLACE

GENTLEMAN

EDGAR WALLACE

MISTERUL TRENULUI DE AUR

EDGAR WALLACE

RAZA DIN UMBRĂ

